

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/54/2021
Identifikačné číslo spisu: 2215201760
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2215201760.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: VERKO, s.r.o., so sídlom Štefánikova trieda 15, Nitra, IČO: 36 555 151, zastúpeného Mgr. Petrom Starinským, advokátom, so sídlom Panenská 13, Bratislava, proti žalovanému: P & A Group, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Račianska 88 B, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 44 394 381, zastúpenému JUDr. Tiborom Szakálom, advokátom, so sídlom Svätého Juraja 1386/36, Dunajská Streda, o zaplatenie 116 907,61 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 11Cb/35/2015, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/19/2020-222 zo dňa 26. januára 2021, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 11Cb/35/2015-168 zo dňa 14. októbra 2019, vo svojom I. výroku, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 62 400,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 62 400,- eur od 9. februára 2015 do zaplatenia, sumu 33 559,04 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,75 % ročne zo sumy 8 198,04 eur od 3. mája 2013 do zaplatenia, sumu 20 948,57 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 20 948,57 eur od 24. februára 2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na ustanovenia § 451, § 457, § 458 ods. 1 až 3 a § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). Uviedol, že žalobou zo dňa 9. februára 2015 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 62 400,- eur s príslušenstvom a žalobami zo dňa 27. februára 2015 zaplatenia 33 559,04 eur s príslušenstvom a 20 948,57 eur s príslušenstvom. Uznesením č. k. 11Cb/35/2015-114 zo dňa 26 júla 2017 súd konania o uvedených žalobách spojil na spoločné konanie. Prvú žalobu žalobca odôvodnil tým,

že jeho právny predchodca - úpadca Firma möbel s.r.o., uzatvoril dňa 31. augusta 2013 so žalovaným nájomnú zmluvu s dohodnutým mesačným nájomným 5 200,- eur bez DPH. Faktúry za užívanie predmetu nájmu žalovaný až do decembra 2013 riadne platil, nájom za obdobie od januára 2014 do októbra 2014 však už nezaplatil. Nájomný vzťah bol ukončený ku dňu 31. októbra 2014. Druhú žalobu žalobca odôvodnil tým, že jeho právny predchodca - úpadca Firma möbel s.r.o., uzatvoril dňa 1. októbra 2010 so žalovaným nájomnú zmluvu s dohodnutým mesačným nájomným 833,- eur s DPH plus poplatky za plnenia/služby. Následne právny predchodca žalobcu dňa 22. októbra 2010 uzatvoril so žalovaným na dobu neurčitú nájomnú zmluvu s dohodnutým mesačným nájomným 833,- eur s DPH plus poplatky za plnenia/služby a dňa 1. júna 2012 uzatvoril nájomnú zmluvu s dohodnutým mesačným nájomným 767,- eur s DPH plus poplatky za plnenia/služby. Nájomné zmluvy boli ukončené dohodou zmluvných strán k 31. augusta 2013. Žalovaný nezaplatil nájomné vo výške po 1 666,- eur za mesiace 10/2010, 11/2010, 12/2010, 01/2011, 02/2011, ďalej vo výške po 2 433,- eur za mesiace 08/2012, 11/2012, 12/2012, vo výške po 2 049,51 eur za mesiace 01/2013, 02/2013, 03/2013, 04/2013 a vo výške po 2 433,- eur za mesiace 05/2013, 06/2013, 07/2013 a 08/2013. Pritom za mesiace 01/2013 až 04/2013 bola žalovanému poskytnutá zľava z nájmu, keď faktúra č. 2013003, splatná dňa 2. mája 2013, znela na sumu 8 198,04 eur, čím sa nájomné znížilo na 2 049,51 eur za mesiac. Dĺžné nájomné teda predstavovalo sumu 33 559,04 eur. Napokon tretiu žalobu žalobca odôvodnil tým, že jeho právny predchodca dňa 31. augusta 2013 uzatvoril so žalovaným nájomnú zmluvu na dobu určitú s dohodnutým mesačným nájomným 5 200,- eur bez DPH, t. j. ide o tú istú zmluvu ako pri prvej žalobe. Žalovaný v tomto prípade dlhuje na nájomnom sumu 62 400,- eur s príslušenstvom. Hoci bol nájomný vzťah skončený k 31. októbra 2014, následne úpadca cestou správcu konkurznej podstaty zistil, že žalovaný nebytové priestory užíval aj naďalej, o čom dňa 11. februára 2015 spísal úradný záznam a vyhotovil fotodokumentáciu. Od 1. novembra 2014 tak žalovaný nebytové priestory užíval bez právneho dôvodu, preto je povinný vydať bezdôvodné obohatenie.

3. Súd uznesením č. k. 11Cb/35/2015-165 zo dňa 23. septembra 2019 konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 6 240,- eur od 28. februára 2014 do zaplatenia, 9,25 % ročne zo sumy 6 240,- eur od 18. februára 2014 do zaplatenia, 9,25 % ročne zo sumy 6 240,- eur od 18. marca 2014 do zaplatenia, 9,25 % ročne zo sumy 6 240,- eur od 23. mája 2014 do zaplatenia, 9,15 % ročne zo sumy 6 240,- eur od 23. júna 2014 do zaplatenia, 9,15 % ročne zo sumy 6 240,- eur od 23. júla 2014 do zaplatenia, 9,15 % ročne zo sumy 6 240,- eur od 23. augusta 2014 do zaplatenia, 9,05 % ročne zo sumy 6 240,- eur od 23. septembra 2014 do zaplatenia, 9,05 % ročne zo sumy 6 240,- eur od 15. októbra 2014 do zaplatenia a 9,05 % ročne zo sumy 6 240,- eur od 15. novembra 2004 do zaplatenia, zastavil z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom.

4. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že pokiaľ ide o nájomnú zmluvu zo dňa 31. augusta 2013, táto bola zrušená a žalovaný užíval nebytové priestory, za ktoré neplatil. Podľa žalovaného, sporným zostal rozsah užívania nebytových priestorov a v dôsledku toho aj výška bezdôvodného obohatenia. Tvrdil, že vzhľadom na prítomnosť tretích právnických osôb v nebytových priestoroch mu nebolo umožnené užívať predmetné priestory ako celok, hoci v nájomnej zmluve to tak bolo dohodnuté. Súd prvej inštancie návrh žalovaného vykonať dokazovanie výsluchom štatutárnych zástupcov týchto právnických osôb zamietol s odôvodnením, že ak predmet nájmu nebol spôsobilý na dohodnuté užívanie v zmysle § 664 OZ, žalovanému by povinnosť platiť nájomné podľa § 671 OZ nevznikla, išlo by o nespôsobilosť predmetu nájmu na dohodnuté užívanie, a teda o porušenie povinností prenajímateľa z nájomného vzťahu. Avšak v prípade, že prenajímateľ nájom prítomnosťou tretích osôb obmedzil, teda nájom neznemožnil, potom platí režim ust. § 8 zákona č. 116/1990 Zb. o nároku nájomcu na pomernú zľavu z nájomného, ktorý nárok si však nájomca voči prenajímateľovi neuplatnil, a preto toto právo zaniklo. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalovaný užíval nebytové priestory. Zo strany žalobcu mu pred odstúpením od platnej nájomnej zmluvy bolo poskytované dohodnuté plnenie, tzn. umožnenie užívania predmetných priestorov zvoleným spôsobom. Odstúpením od nájomnej zmluvy sa zmluva zrušila od začiatku, keďže jej účastníci sa na jej zrušení ex tunc dohodli. Pri výške bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie vychádzal z nájomnej zmluvy, ktorú strany nespochybňovali. Aj keď zmluva o nájme bola zrušená, táto listina bola dôkazným prostriedkom, ktorý preukazuje určité skutkové okolnosti ako predmet nájmu a výšku mesačného nájomného. Súd sa preto

(aj poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/104/2008) stotožnil so v žalobe uplatnenou výškou nároku s tým záverom, že bezdôvodné obohatenie žalovaného sa rovná dohodnutej výške nájomného. Konštatovaním, že žaloba čo do sumy 62 400,- eur s príslušenstvom bola podaná dôvodne, keďže žalobca preukázal predmet nájmu, výšku mesačného nájomného i dobu, po ktorú umožnil žalovanému užívanie nebytových priestorov, súd žalobe v tejto časti vyhovel.

5. Súd prvej inštancie vyhodnotil za dôvodnú žalobu i v časti čo do sumy 33 559,04 eur s príslušenstvom. V tejto časti žaloby žalovaný založil procesnú obranu voči uloženiu povinnosti zaplatiť dlžné nájomné na tvrdení, že nájomné malo byť žalobcom najskôr fakturované a až následne malo byť zaplatené. Ak doba splnenia záväzku, teda splatnosti mesačného nájomného nebola dohodnutá (v tomto prípade v článku IV ods. 1 písm. a/ zmluvy len slovami: „riadne a včas“, čiže nie určením konkrétneho dňa alebo konkrétnou dobou), potom podľa žalovaného platí, že dlžník je povinný splniť dlh prvý deň po tom, kedy bol o plnenie veriteľom požiadany, v zmysle § 563 OZ. Veriteľ mohol svoje právo vykonať vtedy, keď mohol (z objektívneho hľadiska) požiadať o plnenie dlhu, t. j. hneď, ako dlh vznikol (vždy po uplynutí mesačnej doby nájmu, keďže bolo dohodnuté platenie mesačného nájmu).

6. Z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci súd vyvodil záver, že žaloba bola podaná dôvodne aj čo do sumy 20 948,57 eur s príslušenstvom. Žalovaný tvrdil, že po okamžitom zrušení zmluvy v ten istý deň prenajaté nebytové priestory aj vypratal. Podľa jeho tvrdenia to nie je žalobca, ktorý má právo obsah právneho úkonu - okamžitého zrušenia nájomnej zmluvy, posudzovať. V článku VII bod 3 je právo nájomcu na odstúpenie od zmluvy podmienené úmyselným konaním prenajímateľa, čiže prenajímateľ musí úmyselne konať tak, aby objektívne znemožnil nájomcovi nebytový priestor užívať. Toto úmyselné konanie prenajímateľa podľa listu z 30. júna 2014 (okamžité odstúpenie od zmluvy) malo spočívať v intenzite vlámání do nebytových priestorov, v reálnom ohrozovaní majetku žalovaného. V dôsledku vlámání nemohol žalovaný ako nájomca plniť svoje ciele, úlohy a predstavy, pričom tieto neustále ataky na jeho majetok mali príčinu v nedostatočnej mechanickej ochrane nebytových priestorov zo strany prenajímateľa, ktorý nekonal. V danom prípade si zmluvné strany dohodli, že k okamžitému odstúpeniu od zmluvy zo strany prenajímateľa môže dôjsť za podmienok, kedy prenajímateľ úmyselným konaním privodí stav nespôsobilosti predmetu nájmu na dohodnuté užívanie. Skutková podstata úmyselného konania prenajímateľa a v dôsledku takéhoto konania využitie práva nájomcu na odstúpenie od zmluvy spočívala v nezabezpečení dostatočnej mechanickej obrany prenajatých objektov. Za prevádzkyschopnosť nebytových priestorov zodpovedal ich prenajímateľ. Hoci nájomná zmluva zanikla dňa 30. júna 2014, žalovaný si nespĺnil povinnosť odovzdať prenajímateľovi predmet nájmu v stave, v akom ho prevzal. Pri výške bezdôvodného obohatenia súd vychádzal z nájomnej zmluvy zo dňa 31. augusta 2013 s tým, že žalobca žiadal jeho vydanie za obdobie od 1. novembra 2014 do 10. februára 2015. Žalobca preukázal dobu, po ktorú žalovaný užíval nebytové priestory, pričom sa nejednalo o subjektívne vzniknutý stav obohatenia.

7. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“) a vecne úspechom žalobcu v konaní v plnom rozsahu.

8. Na odvolanie žalovaného proti prvoinštančnému rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ C. s. p., Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, uznesením č. k. 31Cob/19/2020-222 zo dňa 26. januára 2021, rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Poukázaním na § 220 ods. 2 C. s. p., zásadu iura novit curia („súd pozná právo“), čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach, stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“ alebo „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 226/03, odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, z ktorého nie je jednoznačné, podľa akého zákona boli predmetné zmluvy posudzované, resp. či bol aplikovaný aj zákon

č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, ktorý prvoinštančný súd síce spomína v súvislosti s ust. § 8, na druhej strane však nevenoval žiadnu pozornosť náležitostiam takejto zmluvy (ktorých absencia je spájaná s následkom neplatnosti), a to ani v reakcii na námietku žalovaného vznesenú už vo svojom odpore (č. l. 40 spisu), v ktorom považoval zmluvy za neurčité a nezrozumiteľné s odkazom na § 37 OZ. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s úkonom žalovaného na č. l. 17 spisu označeným ako okamžité odstúpenie od zmluvy a hoci je nepochybné, že odstúpenie súd považoval za účinné, v napadnutom rozsudku absentuje vysporiadanie sa s podmienkami vyžadovanými na účinné odstúpenie od (platnej) zmluvy. Po konštatovaní súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného z dôvodu odstúpenia od zmluvy, pri spornosti rozsahu sprístupnených nehnuteľností ako i ich následného vypratania, nie je zrejmé, prečo návrh na vykonanie dokazovania žalovaného na preukázanie týchto skutočností, zamietol. Zdôvodnenie, že nie je úlohou ani povinnosťou súdu vykonať až investigatívne dokazovanie na to, aby zistil/vyšetril všetky do úvahy prichádzajúce skutkové okolnosti, nie je podľa odvolacieho súdu namieste. Súdu prvej inštancie odvolací súd vytkol i to, že sa opomenul vysporiadať i s námietkou premlčania (na č. l. 164), vznesenou na pojednávaní dňa 23. septembra 2019. Odvolací súd vyhodnotil za nepreskúmateľný záver súdu prvej inštancie aj ohľadne nároku žalobcu odvodeného z nájomných zmlúv z rokov 2010 a 2012, keď prvoinštančný súd na jednej strane konštatoval nedojednanie splatnosti a na strane druhej poukázal na § 563 OZ. Nepreskúmateľnosť pramení aj z nejasnosti ohľadom aplikácie zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov.

10. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatoval, že absentuje relevantný argumentačný základ, ktorý by mohol preskúmať. Nedostatočným odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie bolo odvolateľovi znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd sa ďalšími námietkami uvádzanými v odvolacom konaní nezaoberal, keďže neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie.

11. Odvolací súd (aj poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/2008 a ďalšie rozhodnutia ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07) súdu prvej inštancie uložil na základe riadne vykonaného dokazovania vyhodnotiť dôkazy a posúdiť uplatnený nárok žalobcu, s povinnosťou vysporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami (okrem iných platnosť zmlúv, úkon žalovaného označený ako odstúpenie, premlčanie, rozsah užívania atď.) a pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia postupovať v súlade s ustanovením § 220 C. s. p. a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery.

12. Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 6. apríla 2021.

13. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 244, 248), prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ C. s. p..

14. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril, nakoľko mu dovolanie prvoinštančným súdom doručené ani nebolo (s poukazom na dôvody uvedené nižšie).

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, bez nariadenia dovolacieho pojednávania podľa § 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p., preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože nie sú splnené podmienky podľa § 429 C. s. p..

16. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd podľa § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že dôvodom na odmietnutie dovolania žalobcu (ďalej tiež ako „dovolateľ“) je nesplnenie podmienky dovolacieho konania podľa § 429 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorého dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, súčasne dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Citované ustanovenie zakotvuje inštitút tzv. povinného zastúpenia dovolateľa, ktorého účelom je, aby

účastníkovi, ktorý sám právnické vzdelanie nemá, bola poskytnutá kvalifikovaná právna pomoc, súčasne aby dovolanie spĺňalo náležitosti stanovené zákonom a rovnako, aby dovolací súd mohol rozhodnúť bez zbytočných prietáhov. Nedostatok zastúpenia dovolateľa kvalifikovaným zástupcom bráni dovolaciemu súdu o veci ďalej konať, nakoľko ust. § 429 ods. 1 C. s. p. je ustanovením kogentnej povahy. Nedostatok podmienky povinného zastúpenia dovolateľa advokátom v dovolacom konaní je možné odstrániť tým, že si dovolateľ sám zvolí kvalifikovaného zástupcu a k dovolaniu pripojí jeho plnomocenstvo (resp. požiada o ustanovenie zástupcu, ak spĺňa predpoklady pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov). Podmienka povinného zastúpenia dovolateľa advokátom v dovolacom konaní musí byť splnená nielen v čase začatia dovolacieho konania (pri spísaní dovolania), ale táto podmienka musí byť splnená počas celej doby jej trvania. Podmienka splnenia povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní advokátom sa preukazuje predložením splnomocnenia (označovaného tiež ako „plnomocenstvo“ alebo „plná moc“) podľa § 92 C. s. p., udeleného sporovou stranou (v tomto prípade žalobcom) svojmu právnenému zástupcovi.

17. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p.).

18. Podľa § 436 ods. 1 C. s. p., ak má dovolanie vady podľa § 9 a dovolateľ nebol riadne o povinnosti podľa § 429 poučený v odvolacom konaní, súd prvej inštancie vyzve dovolateľa na odstránenie väd a poučí ho o následkoch neodstránenia väd dovolania.

19. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľ bol v základnom konaní (do právoplatného skončenia veci) zastúpený advokátom Mgr. Petrom Starinským, so sídlom kancelárie Panenská 13, Bratislava, a to na základe plnomocnenstva udeleného žalobcom osobe právneho zástupcu dňa 24. mája 2019. Z obsahu predmetného plnomocnenstva je zrejmé, že toto sa vzťahovalo na zastupovanie žalobcu ako splnomocniteľa v konaní pred okresným súdom ako súdom prvej inštancie a pred krajským súdom ako odvolacím súdom v konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu prvoinštančného súdu, a to v spore vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda voči žalovanému.

20. Zo spisu ďalej vyplýva, že žalobca podaním zo dňa 24. mája 2021 podal proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave ako súdu odvolacieho, č. k. 31Cob/19/2020-222 zo dňa 26. januára 2021 dovolanie, podpísané síce advokátom, Mgr. Petrom Starinským, avšak bez pripojeného splnomocnenia, ktorým by bol žalobca svojho právneho zástupcu na zastupovanie svojej osoby v dovolacom konaní, splnomocnil.

21. Z označeného uznesenia odvolacieho súdu je zrejmé, že tento sporové strany poučil, že proti jeho rozhodnutiu je prípustné dovolanie, pokiaľ to zákon pripúšťa s tým, že dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Je preto nepochybné, že odvolací súd sporové strany, vrátane žalobcu, riadne poučil (k tomu vid' ust. § 436 ods. 1 C. s. p. v bode 18 tohto uznesenia), napriek tomu súd prvej inštancie listom zo dňa 9. júna 2021 (č. l. 256) vyzval advokáta Mgr. Petra Starinského, aby obratom, najneskôr do 3 dní doručil súdu plnú moc, na základe ktorej bol oprávnený podať dovolanie zo dňa 24. mája 2021 v mene žalobcu, keďže plná moc sa medzi prílohami dovolania nenachádza. Predmetná výzva bola menovanému advokátovi doručená, ako vyplýva z dátumu na doručenke založenej ako č. l. 263 spisu, dňa 24. júna 2021, do dňa rozhodnutia dovolacieho súdu však advokát požadovanú plnú moc, ktorou by ho bol žalobca na zastupovanie svojej osoby v dovolacom konaní splnomocnil, nedoložil.

22. Splnomocnenie (plnú moc) pritom bolo možné doložiť buď v listinnej podobe (v origináli) v zmysle § 92 C. s. p. alebo v elektronickej podobe autorizovanej tak splnomocnencom, ako aj splnomocniteľom podľa § 23 ods. 5 písm. a/ zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“). V prípade, ak splnomocniteľ (sporová strana - žalobca) nedisponuje/nedisponoval možnosťou autorizácie podľa § 23 zákona o e-Governmente, bolo možné vykonať v zmysle § 35 ods. 2 v spojení s § 36 ods. 3 zákona o e-Governmente zaručenú konverziu splnomocnenia opatreného vlastnoručným podpisom žalobcu (resp. v tomto prípade jeho štatutárneho

orgánu - konateľ'a), z listinnej podoby do elektronickej s pripojením osvedčovacej doložky, ktorá by obsahovala jednotlivé bezpečnostné prvky pôvodného dokumentu v listinnej podobe, týkajúce sa jednotlivých vlastnoručných podpisov nachádzajúcich sa na splnomocnení (vrátane prípadných pripojených pečiatok), s uvedením miesta ich umiestnenia na strane dokumentu (aby ich bolo možné identifikovať v tom smere, že osvedčovacia doložka sa týka podpisov tak splnomocniteľa, ako aj splnomocnenca).

23. Keďže sa tak nestalo (plná moc napriek poučeniu odvolacieho súdu a ani výzve súdu prvej inštancie) predložená nebola, v dôsledku ktorej okolnosti nebol odstránený procesný nedostatok podmienky dovolacieho konania spočívajúci v absencii povinného zastúpenia žalobcu advokátom (preukázaného relevantným splnomocnením), dovolací súd dovolanie smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. e/ C. s. p. odmietol.

24. Dovolací súd na doplnenie uvádza, že pre absenciu riadneho splnomocnenia pre dovolacie konanie, súd prvej inštancie neodstraňoval ďalšie vady dovolania. Navyše, dovolací súd pre úplnosť dodáva, že dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné nie je, práve z dôvodu, že zrušením rozhodnutia sa vec dostáva do štádia, kedy bude o nej súd opäť konať a rozhodovať, čím je sporovým stranám zabezpečený prístup k spravodlivosti.

25. O trovách konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., pričom žalovanému, ktorý bol v dovolacom konaní úspešný, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.